

Hiçbir Yere Varamayanlar

— basak-kaya · 24 Mart 2026

Göğsümde bir harita var, çizgileri silinmiş
yolları başlamadan biten, adımları yankısız
bir yere varmak değil derdim
bir yere ait olmayı da unuttum çoktan
Rüzgâr bile beni tanımıyor artık
geçip giderken omzuma değmiyor
oysa ben, bir zamanlar
bir mevsimin içindeydim
adı sen olmasa da
yakın bir şeydi sana
Geceler var, içine girince çıkamadığım
saatler değil onlar
daha çok, zamanın kendini terk ettiği boşluklar
orada kalbim atmayı değil
beklemeyi öğreniyor
Kimseye anlatamadığım bir eksiklik bu
ne yokluğa benziyor
ne de yarım kalmışlığa
sanki baştan hiç tamamlanmamışım gibi
Ve bazen düşünüyorum
insan dediğin gerçekten bir yere varmak için mi yaratıldı
yoksa sadece
hiçbir yere varamayacağını anlayana kadar yürümek için mi
Eğer bir gün
bir ses çağırırsa beni içimden
dönüp bakmam belki
çünkü bazı çağrılar vardır
duyuldukları anda kaybolurlar
Ben
gelmeyecek olanın izini sürmekten yorulmuşum
ama vazgeçmeyi de öğrenememişim
Belki de mesele şudur
herkes bir yere sığınırken
ben
kendimden bile saklanacak bir yer bulamamışım.